

Boros Imre visszatér: egy illúzióval ismét szegényebben

Az Echo Televízió és a Magyar Hírlap hasábjain gyakorta megjelenő Boros Imre feltűnése bizonyára eddig nehezen elszenvedett hiányt pótol, amit Széles Gábor előzékenyen kielégített. Boros pótolhatatlan látványa önmagában is komoly érdekesség, hiszen nem gyakran lehet magyar James Bondot megfigyelni. A jóképű, angol special agenttal ellentétben nem a káprázatos testével, nem is az arisztokratikus és irodalmi beszédjével, hanem az igen gyors eszével dolgozik. (Ld.: Egy ekkora minisztériumban biztosan lehet legalább egy-két büntetőügyet találni!)

Boros Imre: a füle az ereje

A titkos küldetésről ezenkívül is szinte minden kiderült. A magasztos cél érdekében az alvilágot is bevonta, sőt feladatokat adott neki. Ezután poloskátlanította az épületet, de titokban tartotta, mit talált. Majd utólagos „kuffervizitet” vezetett be: vajon mit vitt el a távozó szatyaiban? Felújította, széles körben és művészi tökélyel alkalmazta a névtelen bejelentés gyakorlatát. Rájött, hogy Szabadi Béla – szó szerint – elragadta Tamás Károly jogköreit. Nem lehetett átverni, tudta: egészen buta hivatkozás a sok munka.

Boros Imre nem törődött a hamis vád veszélyeivel, névre szólóan járt el, nem terítette szét a vádat, koncentrált: Szabadit jelölte meg. Tényállást adott (és milyet?), ráadásul politikusként évtizedek óta először. (Nem akárki, egyenesen Kádár János tekinthető Boros elődjének. Nagyjából analóg volt a helyzet és a bűncselekmény: akkor Nagy Imre ragadta el a kormány és a parlament jogköreit.)

Boros Imre olyanokat állított, amit egy felkészült közgazdász nem tud. Például, hogy az FVM-cégek egy forintot nem költhettek volna reklámra a Ferencvárosnál. Vagy hogy csak abból lehet tag egy kormánydelegációban, aki tolmácsol, vagy szakmai előadást tart.

A „szakma” szabályai szerint járt el: az egyik mellékletet titkosította. Ez különben – jól figyeljenek! – Szabadi Béla tevékenységének megalapozottságáról, hatékonyságáról és törvényességéről készült. (A titkosítás jól sikerülhetett: a mai napig nem láthattam.) A feljelentés részleteit, bár nem titkosította, titokban tartotta. Az elől, aki elől kellett. Mindenki láthatta, az érintett viszont évekig azt sem tudhatta, miért jelentette fel.

Ekkor még fekete-fehérben tudott megjelenni

És nem felejtette el megrendelni a legfőbb ügyésznél az elítélést és milyen praktikusán: még az eljárás megindulása előtt! Egyszerre lebonyolított mindent: a névtelen bejelentést, a gyanúsítást, a nyomozást, a vádemelést, az elítélést. Nem is lett volna szükség tárgyalásra, ha az ő koncepcióját ebben is el lehet fogadni.

Utasításba (körlevélbe) adta, hogy a Ferencváros reklámszerződéseit a cégek mondják fel, ezzel ellehetetlenítette az FTC-t. Előtte megfélemlítette a vállalatvezetőket. Működése finisében Deutsch Tamásnak (ISM) ajándékozta a sportlétesítményeket, köztük azokat a létesítményeket is, amelyek oktatási központként és nemzetközi támogatásból (Unesco) készültek. De volt hol fociznia az Orbán-kormánynak!

Boros televíziós megjelenésével és kiváló cikkeivel nemcsak gazdagabbak lettünk a kommunistákról szóló kirohanásaival, de egy illúzióval szegényebbek is. Eddig

ugyanis azt is gondolhattuk, hogy Orbán Viktor később esetleg nehezményezte, hogy Boros mibe vitte bele. Most egyértelműen kiderült, nem így van, hiszen az exkormányfő véleményét leső médiacézár biztosan nem invitálná oly sűrűn.

Széles Gábor

Problémás viszont, hogy Boros Imre témái, pénzügyi fejtegetései szerintem is dögunalmasak, nem arról beszélget, vagy ír ugyanis, amiben a leginkább otthon van. Például a joghatályos nyilatkozatokról! Pedig többek között erről kéne.

Már csak azért is, mert a kérdés ismét aktuális, ahogy ezt Gráf Józsefnek írott levelem is alátámasztja. Mindkettőben szerepel ugyanis egy jogtanácsos, aki Boros Imre üvöltöző bizottságának volt a tagja, majd pontosan hét évre rá az FVM kiküldte a bírósági tárgyalásomra. (Ott hasonlóan viselkedett: jegyzőkönyvileg kellett figyelmeztetni.)

De íme az üvöltöző bizottság – részlet a **HÁLÓ – Két leszámolás** című könyvből:

Ismét a minisztériumban

„A Népszabadság február 26-án keretes írásban foglalkozik a „joghatályos nyilatkozat” aznapi megtételével. „Kedvcsinálóként” közli, hogy *Boros Imre* nem lesz bent aznap a minisztériumban. *Németh Zsolt*, a tárca nélküli miniszter sajtószóvivője közölte ezt vasárnap a lappal. (Németh, aki Boros fél kézen megszámlálható munkatársai közül az egyik volt. Annak idején Boros sajtótájékoztatóit a Napi Magyarország riportereként hallgatta végig. Ennél az újságnál kapta megtisztelő felkérését, hogy vezesse a hivatal „sajtórészlegét”.) Németh elmondta, hogy *Szabadi*

Béla jogászok előtt fogja megtenni jognyilatkozatát. Különben a levélben megjelölt egy ügyvéd helyett most van szó először jogászokról.

10 órára szólt a berendelés. Mivel nagyon irritált az a felhajtás, amit csaptak, a parlament parkolójába álltam be és onnan vágtam át az úton. A kordonon átemeltem a lábaimat, megvártam, amíg elmegy a 2-es villamos és usgyi, már a minisztérium árkádjai alatt voltam. A portán kedvesen üdvözöltek, ott még volt valaki. Hamar feltűnt, hogy milyen kihalt az épület. Hát persze: lezárták azt a lépcsőházat, ahol a lift is megy. Minden emeleten biztonsági őrök akadályozták meg, hogy bárki velem összefusson. Átfutott a fejemen a Népszabadság néhány nappal korábbi keretes írása, amelyben arról volt szó: mekkora nagy szabadság van végre az épületben, még a detektoros kaput is eltüntették! Az első emeleten betértem az irodámba. Még 15-én saját kezűleg szereltem le a névtáblámat, most ennek helye világított az ajtó melletti falon. Bementem a titkárságra, ahol két és fél évig nap mint nap megfordultam. Igyekeztem érzelmileg nem átélni, ami történik velem. A titkárságon két titkárnőt láttam, akik alig akartak megismerni és három jogászt. Ott volt az ügyvéd is, aki *Turi-Kovács Bélával* egy irodában dolgozott és Turi protekciója révén külső szakértő volt a minisztériumban. De a bizottság tagjai között volt két munkatárs is a jogi főosztályról¹: *Tóth Tibor* főosztályvezető és egy beosztott dolgozó.

Kezet fogtunk, az ügyvéd kivételével nem néztek a szemembe. Bementünk a tárgyalóba és leültünk. Aztán bejött az egyik titkárnő is, aki láthatólag maga vállalkozhatott e feladatra. Kezében diktafonnal és több kihegyezett ceruzával. Rögtön azzal szerettem volna kezdeni, hogy kérem írásban a kérdéseket, és majd írásban válaszolok rájuk. De *Tóth Tibor* nem hagyott szóhoz jutni. Elmondta, hogy sok kérdésük van, és mindent jegyzőkönyvbe foglalnak. *Boros Imre* kérésére és azért, hogy ne legyen vita, magnóra is veszi, amit mondunk. – Hozzájárul képviselő úr? – kérdezte, és már be is indította a magnót. – Tehát kezdjük: jöhet az első kérdés. Közbevágtam: – Mielőtt elkezdené, tisztázzunk egy-két dolgot – bocsátottam előre. – Először is, úgy képzeltem a mai napot, hogy *Boros Imrével* beszélek, vagy legalábbis vele is. – Aztán, nem tudom, mi a mai megbeszélés tárgya. De azt sem, sem én, sem más, mi az a joghatályos nyilatkozat. Ha ekkora jelentőséget tulajdonítanak annak, hogy mit válaszolok, ha nem elég leírni, amit mondok és utána átnézni és aláírni, ha ehhez még magnófelvétel is kell, nyilván nagyon gondosan kell eljárnom. Kérem a kérdéseket írásban, és rövid időn belül írásban válaszolok.

Tóth Tibor közbevágtott, és rögtön emelt hangon: – Éppen a maga érdekében nem adjuk át a kérdéseket, mert védjük a személyiségi jogait. A felemelt hangtól és a lerohanástól nem hagytam megfélemlíteni magam: – Azzal senki nem törődik, hiszen minden nap oldalakat olvashatok arról, ami innen kiszivárog, vagy kiszivárogtatnak, és ami súlyosan sérti a személyiségi jogaimat. – Tehát, kérem a kérdéseket. – Majd most feltesszük szóban, mi mindannyian jogászok vagyunk, tudjuk, mit teszünk – reflektált *Tóth*. Addigra az ügyvéd már nagyon kínosan érezte magát, arca a feszélyezett helyzettől pirosra váltott és lesütötte a szemét. Folytattam: – Ha már jogászokról esik szó, itt van három is. – Engem viszont senki nem képvisel. *Tóth Tibor* főosztályvezető, aki nemrég még a beosztottam volt, még inkább felemelte a hangját, most már kiabált:

¹ Egyikük a Gráf Józsefnek írott levélben is említett „sértetti képviselő”, Dr. Ónódi-Szabó István, aki az ítéletábrán újra és hasonló szerephez jutott (Aktuális rovat)

– Nem kell ide ügyvéd, mi nem az ügyvéd válaszaira vagyunk kíváncsiak, és egyébként sem kell semmit írásban közölni, mivel ez nem fegyelmi eljárás. Ez utóbbi különösen hamis volt a számomra, hiszen akkor miért lépnek így fel? Változatlanul tartottam magam ahhoz a javaslatomhoz, hogy a kérdéseket vagy adják most át vagy küldjék el és majd írásban kifejtem a véleményemet. Mivel megpróbáltak megfélemlíteni, csak a javasolt procedura jelenthette, hogy ez a magatartás ne folytatódjon. De volt főnökükként, a kormány volt tagjaként és akkori országgyűlési képviselőként nem tűrhettem el, hogy így bánjanak velem, hogy megkíséreljenek legázolni és megszegényíteni. Mivel a kérdések átadására nem voltak hajlandók, felálltam és eljöttem.

Ezt követően több helyen és időpontban is nyilatkoztam arról, hogy megszűnt a békés kormányváltás. A rendszerváltozás óta különböző irányultságú kormányok kerültek hatalomra, de az adott kormányon belül, illetve az egymást váltó kormányok között a tárcák átadása mindig békésen zajlott. Sem *Torgyán József* miniszternek, sem nekem, eszünkbe nem jutott, hogy elődeinket, *Nagy Frigyes* minisztert, *Kis Zoltán* politikai államtitkárt vagy *Benedek Fülöp* közigazgatási államtitkárt bármiről úgy számoltassunk be, hogy berendelgetjük őket előző munkahelyükre, ahol jegyzőkönyvet veszünk fel. Az irodából kilépve gyalog mentem le a lépcsőn. Felzaklatott az elmúlt fél óra, de az elmúlt hét is. Még szörnyűbb volt, hogy nem tudtam lezárni ezt a mondvacsinált ügyet. Boros biztos jelentkezik majd, és tovább kellemetlenkedik. És a legszörnyűbb, hogy nem is lehetett lezárni, mert nem hagyják. Akármit tettem volna, valahogy mindez folytatódik. Hiszen egyszerre vizsgálódnak az épületben és a háttérintézményekben, a cégeknél és ráadásul párhuzamosan. Egyhamar biztos nem ér véget. Lefelé menet nem lehettem egyedül, mert a *Blikk* riporternője, *Fodor Bori* egy fotóssal várt a lépcsőházban. Őket beengedték az épületbe, és némi vacillálás után interjút adtam. Megígérték, hogy változtatnak a velem kapcsolatos tendenciájukon, és ezt vagy két hétig be is tartották. Nekik mondtam el először, mi történt volt irodámban. Az épületből kilépve még valaki lefényképezett. Másnap a *Népszava* címlapján láttam magam viszont. Még hátra volt a referálás Torgyánnak, így a Belgrád rakpartra mentem. Az elnök éppen írt.²

A levél másolatával rendelkezem és azt teljes terjedelmében közzéteszem, mert sok kapcsolódó kérdést is megvilágít. Bár a levelet nem én írtam és nem nekem íródott, nemcsak azért közlöm, mert nagyrészt rólam szól, ezért is kaptam másolatot Torgyántól, hanem mert teljes terjedelmében megjelent a *Kis Újság* március 9-i számában, az Elfogadhatatlan magatartás cím alatt. (Ebben különben az a sajnálatos elütés, ami a Sapard szóban a levélben látható, már ki van javítva.)

Hazaértem és megpróbáltam túltenni magam a minisztériumbeli inzultuson. Nem sokáig tartott, amíg nem hallottam újra Borosról. Éppen vacsoráztam, amikor megállt az ablak alatt a miniszteri titkárság VW Passatja. Nemsokára csöngettek: a sofőr újabb levelet hozott Borostól. Feleségem átvette, mert a szegény ember nem tehetett a feladatáról. Mondta is, hogy addig nem mehetne vissza, amíg át nem adja. Ha kell, éjszaka is itt kell maradnia. És még ő restellte magát. – Én csak jutalmat kaptam az államtitkár úrtól, soha nem volt semmi rosszban részem – közölte feleségemmel. –

² A háromoldalas levél az A HÁLÓ – Két leszámolás című könyvben elolvasható.

Nézze el nekem, hogy itt zavargok. Boros alighanem zavarban lehetett, hiszen láthatólag keresztülhúztam a számításait. Lépéskényszerbe került. Pedig – mint ahogy egyre jobban látszott – meg volt tervezve az út a március elsejei frakcióülésig és az FVM miniszteri székéig. De minden borult, ha Szabadi március elsejéig nem írja alá azt, amit alá akartak vele írni, és amivel Torgyánt is kipiszkálják mindenhol.

A valószínű elgondolásra Boros egyik interjújából is lehet következtetni, ami a *Sopron és környéke* című újságban jelent meg, és amire Torgyán Boroshoz – 2001. február 26-án (tervezett meghallgatásom napján) – írott levelében reagált. (Ahogy az imént láthatták.) Boros az említett interjúban azt állította, hogy Torgyán úgy végezte a munkáját, hogy a minisztériumi munkában elmaradások voltak, hiányoztak döntések, mert a miniszter reggeltől estig nem a feladatával foglalkozott, hanem például tévébe rohagált. Ebből vezette volna le az állítólagos és szerinte súlyos anomáliákat, amelyek hozzám lennének kapcsolhatóak, de amelyeket Torgyán tett lehetővé. Innen adódna Torgyán felelőssége és felelősségrevonása. A konstrukcióra a velem aláíratandó fogalmazvány tette volna fel a koronát, sőt anélkül keveset ért.

Míg én a nap folyamán megjelentem az FVM-ben, majd a Belgrád rakpartra mentem, a „polgári platform” – bizonyára nem függetlenül minisztériumbeli megjelenésemtől, majd a mégis megghiúsult meghallgatásomtól – igyekezett reagálni a kihívásokra. *Bánk Attila* frakcióvezető több megbeszélést is lebonyolított, és többekkel többször is. A február 27-i *Magyar Nemzet* (MN) szerint 26-án délután ment *Áder János* házelnökhöz. A Népszabadság információi szerint az FKGP-frakció helyzetéről adott Bánk tájékoztatást. A Belgrád rakparton az terjedt el, hogy a március elsejei frakcióülés volt a megbeszélés tárgya; a magam részéről ezt tartom valószínűnek. Az MN is arról írt, hogy a frakcióülésen várható fejleményeket latolgatták. Bánk ugyanakkor azt állította, hogy egy kiscgazda képviselő javaslata mellett lobbizott Ádernél. *Tóth Imre* aszálykárra vonatkozó indítványáról lenne szó. Ez is szóba kerülhetett, de csak mellékesen. Bánk emellett a nap folyamán többször is négyszemközti megbeszélést folytatott Boros Imrével és *Stumpf István* kancelláriaminiszterrel.”

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu>